

Het Kattengebied

DIERENVERDRIET

Wie zegt dat dieren geen emoties of verdriet kennen, heeft het flink mis. Ik ga u het verhaal vertellen over Taart.

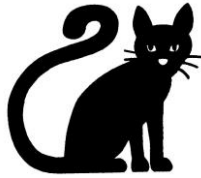
Toen er 9 jaar geleden een oude lapjespoes bij de stichting werd gebracht, dacht ik meteen: wat een oude taart en omdat er geen naam van haar bekend was, besloot ik dat deze oude dame voor de rest van haar leven de naam Taart zou dragen. Het had ook Mazzel kunnen zijn, vanwege het feit dat zij eigenlijk een spuitje zou krijgen waardoor zij ongetwijfeld een plaatsje in de poezenhemel zou krijgen. Maar aangezien de meeste katten die bij onze stichting wonen, toch min of meer wel mazzel hadden, omdat ze veelal hun ellendige leven op straat verruilden voor een warm mandje bij ons in huis, besloot ik dus dat het Taart moest worden.

In de zomer van 1994 kreeg ik een telefoontje van een dierenarts uit Amsterdam waar ik enkele keren met een spoedgeval was geweest toen onze eigen dierenarts geen dienst had. Hij vroeg mij of er nog een plaatsje vrij was voor een oude, dove poes en daar ik in het geval van probleemkatten slecht nee kan zeggen, was er dus plaats.

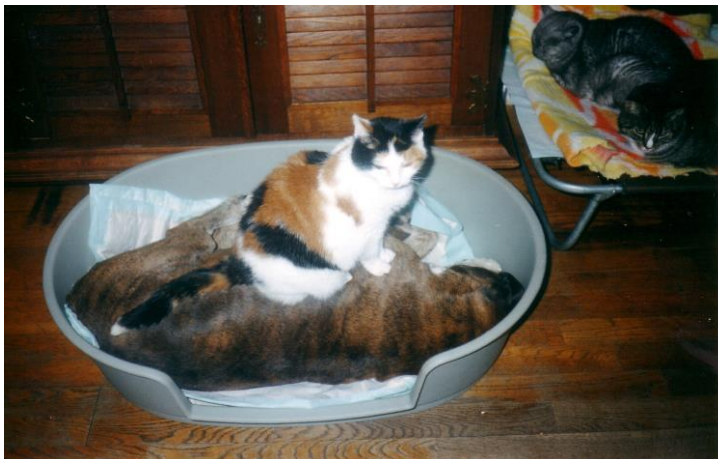
En zo deed Taart haar intrede op de Thamerweg en met Taart enkele tientallen dikke vlooiën met enkele honderden kleine babyvlooiën die met z'n allen het oude wijfje aardig aan het oppvreten waren. Haar buikje en al haar poten waren helemaal kaal en kapot door het bijten en krabben dat ze deed. Gelukkig bleek Taart een lief en vriendelijk dier en liet ze zich zonder al te veel tegen te

stribbelen door mij in bad stoppen, waardoor de vlooiën al snel het loodje legden en zo kreeg ze eindelijk rust. Toen ze lekker schoon en droog in een mandje in een kenneltje lag, gaf ik haar eten. Zij rook er even aan en ging verder met slapen en ik was in de veronderstelling dat ze te moe was om te eten. De volgende dag wilde zij nog steeds niet eten en wat ik haar ook voorzette, ze vertikte het om ook maar één hap te eten. Weer een dag later at ze nog steeds niet en ik begon me nu toch lichtelijk ongerust te maken. Speciaal voor Taart ging ik naar de slager en kocht van alles waarvan ik maar enigszins het vermoeden had dat zij het zou lusten. Zo kwam ik thuis met o.a. hart, tartaar, rosbief, kipfilet, ham en zelfs leverworst en ik deed van alles wat op een bordje en gaf het haar. Maar nee hoor, mevrouw Taart rook even aan alle hapjes en haalde vervolgens haar neus op voor al dat lekkers, waarop zij zich weer oprolde en heerlijk verder ging met haar dutje. De volgende dag ging ik naar de visboer en kocht daar o.a. wijting, stukje makreel, wat kibbeling, maar helaas hoe ik haar ook smeekte om alsjeblieft toch maar één hapje te proberen, ze vertikte het. Ze maakte verder een heel tevreden indruk, genoot van alle kriebeltjes en knuffeltjes die ik haar gaf.

De zesde dag ging ik met haar naar de dierenarts die na een uitgebreid onderzoek constateerde dat Taart helemaal niets mankeerde en zij gaf haar een prikje om de eetlust wat op te wekken. Eenmaal weer thuisgekomen zette ik haar niet meer in de kennel, maar liet haar los en al snel lag Taart bovenop de tafel met het warme pluchen kleed erop te slapen alsof ze hier al jaren woonde. Omdat er diezelfde dag een totaal uitgemergelde moederpoes met vijf kleintjes werd gebracht, maakte ik voor de moeder een dieetblikje open, speciaal voor zieke en zogende katten. Daar dit blikvoer absoluut niet geschikt is voor oude katten, was ik niet op het idee gekomen om het Taart aan te bieden omdat ik bedacht dat Taart aardig op weg was zichzelf dood te hongeren, probeerde ik toch wat van het dieetvoer en tot mijn stomme verbazing nam ze een paar hapjes. Vanaf dat moment wilde ze alleen dit speciale dieetvoer eten en niets anders. Pas twee jaar later zag ik ineens dat ze van een andere kat stiekem met haar poot de Tom Poesballetjes van een bord stond te pikken, om ze vervolgens met veel smaak op te eten. Vanaf dat moment waren de Tom Poesballetjes erg in trek bij haar en kreeg zij geleidelijk het model van een theemuts.

Taart vond het heerlijk bij ons; zij ging helemaal haar eigen gangetje en zij bemoeide zich met geen enkele andere kat. En ook negeerde zij onze twee honden helemaal. Wat ik heel apart aan haar vond, was dat zij zich altijd heel erg dwangmatig gedroeg. Het leek wel of zij voorgeprogrammeerd was. Zo kon zij maanden lang op de vijfde trede van de trap liggen slapen en denk maar niet dat zij zich ook maar een trede vergiste,

mevrouw Taart kon tellen. En na maanden verruilde zij haar vijfde trede voor de elfde trede om daar weer maanden op te pitten. Als je haar oppakte omdat zij vreselijk in de weg lag en haar lekker in een mandje zette, dan wist ze niet hoe snel ze met haar dikke gat naar de elfde traprede moest waggelen. Toen zij ongeveer twee jaar bij ons was, ontdekte ze ineens de keukenstoel. Vanaf dat moment was die helemaal van haar alleen, en dat duurde jarenlang. Inmiddels had zij de bijnaam keukenprinses gekregen.

Het was voorjaar 1995 toen onze lieve hond Donja, een boxer die we in augustus 1993 op de leeftijd van tien jaar uit het asiel hadden opgenomen aangaf dat zij het leven niet meer leuk vond. En aangezien ik vind dat dieren niet hoeven te lijden, maakte ik een afspraak met mijn dierenarts om 's avonds Donja thuis in haar eigen vertrouwde omgeving te laten inslapen. Daar Donja altijd erg lief voor de katten was geweest, waren ze dol op haar en altijd lagen er wel katten bij haar in de mand.

Met Tom (mijn zoon) sprak ik af dat we Donja die nacht gewoon in haar mand in de huiskamer zouden laten liggen, om de katten de gelegenheid te geven om afscheid van haar te nemen.

Toen Donja net een kwartier dood was, kwam Taart ineens van haar keukenstoel en zij liep regelrecht de huiskamer in naar Donja. Dit was heel bijzonder, want Taart was bijna een jaar lang niet in de huiskamer geweest en bovendien had zij geen enkele binding met de honden. Nadat zij uitgebreid om de mand heen was gelopen en Donja aan alle kanten had besnuffeld, stapte zij de mand in en ging bovenop Donja staan. Omdat we het zo'n naar idee vonden, pakte ik haar na enige tijd op en bracht haar terug naar haar keukenstoel. Maar daar wilde ze niets van weten, ze ging meteen terug en stapte weer op Donja.

Na enkele minuten zo gestaan te hebben, ging ze rondjes bovenop haar draaien en vervolgens ging ze liggen en slapen. Ik vond het zo bijzonder dat ik er een aantal foto's van nam, ook omdat ik dacht dat niemand mij zou geloven als ik dit verhaal zou vertellen. Toen wij 's avonds heel laat naar bed gingen, lag zij nog in diepe slaap bovenop Donja en ik besloot haar te laten liggen in de veronderstelling dat zij er in de loop van de nacht wel af zou gaan. Maar tot mijn stomme verbazing lag zij de volgende ochtend om acht uur nog steeds bovenop Donja. Aangezien Tom en ik Donja om negen uur naar het huisdierencrematorium wilden brengen, liet ik haar nog maar even liggen.

Een kwartier voordat wij wilden wegrijden, stond Taart ineens op, rekte zich uitgebreid uit en wandelde richting keuken om water te drinken en vervolgens sprong zij weer op haar keukenstoel om heerlijk verder te dutten.

Ik legde mijn hand op de plaats waar Taart steeds had gelegen en wat ik al vermoedde, die plek was nog helemaal warm en zacht. Zij had er echt de hele nacht op gelegen. De maanden erna was de keukenstoel weer helemaal favoriet bij Taart en zij zette geen stap meer in de huiskamer. Ondanks het feit dat zij zich verder normaal gedroeg, weigerde ze na Donja's overlijden te eten. Eerst dacht ik nog dat zij misschien 's nachts

stiekem at, maar na een week leek het of zij afgefallen was. Ik woog haar en na enkele dagen weer en mijn vermoeden bleek juist te zijn, Taart was in hongerstaking gegaan en wat we ook deden, het hielp allemaal niets. We konden alleen maar hopen op een wonder. Taart werd steeds stiller en zij verzwakte zo erg dat ze bijna niet meer kon lopen en ik overwoog haar een spuitje te laten geven. En of zij dat nou aanvoelde had, ik zal het nooit weten, maar na drie weken liet zij zich min of meer van de keukenstoel vallen, zwalkte naar de etensbak en nam een paar happen. Wat er toen door me heen ging, is met geen pen te beschrijven. Taart had haar verdriet om Donja in geheel eigen stijl verwerkt en vanaf die dag ging zij weer normaal eten. Binnen enkele maanden was zij weer op haar oude gewicht.

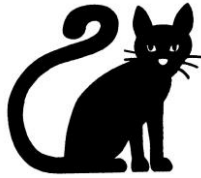
Het gaat goed met haar tot augustus 1996. Dan wordt Taart ernstig ziek. Zij heeft ineens zeer hoge koorts en wil niets meer eten. De dierenarts doet wat onderzoek maar heeft ook geen idee wat er aan de hand is. Omdat Taart ook niets drinkt, krijgt zij dagelijks een infuus. Ondanks de antibiotica en allerlei andere middeltjes blijft Taart ziek. Na achttien dagen niets gegeten en gedronken te hebben en na inmiddels de hele inhoud van de medicijnkast van de dierenarts op haar uitgeprobeerd te hebben gaat zij ineens weer eten en drinken. Daarna was Taart jarenlang de gezondste kat bij onze stichting.

Op 28 september 2000 is Taart op de leeftijd van circa 22 jaar overleden.

Els

Stichting Help de Zwerfkat

Thamerweg 61
1422 XL UITHOORN
0297-566285

RABOBANK : 36.35.67.593
GIRO : 72.33.223
KVK Amsterdam : 41205327

Stichting.help.de.zwerfkat@12move.nl

De vijf van Mijdrecht!

Als je goed in onze tuin zoekt, dan zie je mij misschien. Ik ben Bibi en ik ben samen met Fluffie, Jorrie, Otto en Tibbe afkomstig van het industrieterrein in Mijdrecht. Ja, ja, allemaal familie en dat willen we graag zo houden.

We zijn gevangen, lijkt erg maar dat was het niet. Al waren we eerst wat overstuur, zomaar uit onze 'vertrouwde' omgeving gehaald.

Valt echt niet mee hoor. Ook was het niet makkelijk om aan mensen te wennen, dat soort kennen we amper! Onze aanpassingstijd heeft dan ook heel wat maandjes in beslag genomen... Ach ja, we lieten ons van de wilde kant zien!

Inmiddels mogen we los in de tuin, tussen alle andere stakkers die hier liefdevol worden opgevangen. Dat heeft ons doen inzien dat we onze kattige inborst wat moesten aanpassen. Want vergeleken met de verhalen die je hier hoort, is dat van ons nog een sprookje. Dus gedragen we ons wat beter. Tibbe heeft zelfs al wat vriendschap met de mensen hier opgebouwd. Maar die loopt altijd voorop! We zijn nog jong genoeg, pas een jaartje of drie, om te leren. En dat zullen we zeker doen. Wel hebben we wat zakgeld nodig. Ziet u dat wel zitten? Misschien wilt u dan mij, mijn zus Jorrie of mijn broer Otto voor minimaal 15,00 per maand adopteren, maar dan wel zoals we zijn; en verder geen geknuffel.

JUNI 2003

Onderstaand artikel lazen wij in de nieuwsbrief van de stichting "Dieren onder Dak".

JONG CASTREREN

Een aantal jaren geleden be- berichten dat in de USA ho- katten al op heel jonge leef- gesteriliseerd en gecastre- We waren daar toen geen van omdat wij van de die- altijd te horen hadden gekre- vooral voor katers nadelige ge- zou hebben op latere leefti- 1999 bereikten deze be- en nu via een paar- enige jaren in de- Zij beweerde- grote sch- jaren nou- Samen- phia-Vereniging beslot- meer informatie in te winn- Al s- en we via internet artikel- over- castreren en adressen van- Am- nse- D- schermingsorganisaties- de- rhode aanprezen. Er we- ce- gelegd met deze organ- a- regen we wetenschapp- a- n opgestuurd. Daarbij- o- en met tientallen adr- Am- nse- d- schermingorganisa- fo- verenigingen, die ge- be- hadden pups en ki- ste- n of te castreren- van- weken. Het doel- duid- voorkomen dat e- onge- erde dieren ge- zoude- l Uit de art- dat er- t onder- was na- en gezond- castratie.

Nadelige- lgen bleken er- zijn. Vooral vo- ouwelijke die- ken- lfs gro- elen te zij- erilisat- of- opsheid- igen- an borst- norm- berkleind.- tjes- blijkt ge- ben- op het ver- blaasgru- o- e- jarenlang- en- wordt het- en. Er- dus mi- spr- sten- n- de in- eken- heid te- e. Aller- erst- r de Sophia- emiddag- e dierenartsen- aantal- lteit. Vrijwel alle- n toonden zich- op jonge leeftijd te- ren. Slechts een- k emotionele- igen het opereren- .Inmiddels zijn al- en- eriliseerd en- De- n blijken zich veel- e in- te herstellen dan- vonden sommige- dan- ven wennen was- ar dat het verder- kkelijker was dan- Kittens jonger- n wel wat meer- arcase nodig. - en- en- laten- opereren.

Jaarrekening 2002

INKOMSTEN	2002	UITGAVEN	2002
Adopties,donaties	€ 45428,12	Onkosten vrijwilligers	€ 3202,85
Rente	€ 1358,28	Schoonmaakartikelen	€ 3260,33
Kassaldo per 31-12-'02	€ 4180,31	Voeding en grit	€ 15637,03
		Dierenarts	€ 5823,96
		Porto en telefoon	€ 1100,13
		Autokosten	€ 2207,58
		Huisvesting	€ 9307,08
		Computer en kantoorartikelen	€ 3710,14
		Vaste lasten	€ 1750,57
		Kosten Open Dag	€ 2840,81
		Diverse Onkosten	€ 2126,23
Saldo	€ 50966.71	Saldo	€ 50966,71

Hierbij ingesloten treft u een acceptgiro aan.

Mocht u ons al gesteund hebben, dan kunt u deze als niet verzonden beschouwen.

TROMP

Op deze plaats had weer een stukje moeten komen over de wederwaardigheden van Tromp zoals hij die aan mij dicteerde de laatste jaren. Maar het ging al een tijd niet goed met Tromp. Hij werd zienderogen magerder, at bijna niet meer op het laatst en op 18 februari jl. is hij, zeventien jaar oud, ingeslapen.

Vaak weten wij niets van het leven dat bij de stichting gebrachte katten hebben geleid, maar de geschiedenis van Tromp is wel bekend.

Op 3 oktober 1995 wordt prachtige kat bij de zwerver. Dat zwerven had Admiraal Tromplaan en een meteen gevonden. Hij had maar Tromp was kinderen in huis.

Volgens buurtbewoners (negen jaar lang) al buiten. Toen zijn baas verhuisde, nemen. Geen eten meer scharrelde zijn kostje bij elkaar door bij iedereen naar binnen te gaan en alles wat eetbaar was te jatten.

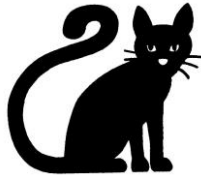
een heel grote, stichting gebracht als hij gedaan in de passende naam was dus wel een eigenaar gehad, doodsbang voor de

liep hij zijn hele leven

vergat hij Tromp mee te voor Tromp dus en hij

Stichting Help de Zwerfkat

Thamerweg 61
1422 XL UITHOORN
0297-566285

RABOBANK : 36.35.67.593
GIRO : 72.33.223
KVK Amsterdam : 41205327

Stichting.help.de.zwerfkat@12move.nl

Bij de stichting is iedereen meteen verliefd op hem. Kort na zijn komst, in januari 1996, wordt hij geplaatst in een geweldig goed tehuis, bij kennissen van Els. Tromp heeft het er reuze naar zijn zin. Maar na een paar maanden gaat het mis. Tromp begint in huis te plassen, eerst een enkele keer. Zijn mensen houden veel van hem en dit wordt door de vingers gezien. Het euvel doet zich echter steeds vaker voor en hoewel de mensen echt alles proberen om hem weer zindelijk te krijgen, lukt het niet en na acht maanden moet zijn vrouwtje Els bellen dat de situatie onhoudbaar is geworden. Op 6 september 1996 wordt Tromp door zijn mensen met

bloedend hart teruggebracht bij de stichting en daar brengt hij de tweede helft van zijn leven door. Zijn mensen adopteren hem financieel en komen nog een paar maal naar hem kijken, maar, hoe blij ze ook zijn dat hun Tromp het hier fijn heeft, ze vinden het moeilijk om hem hier te zien. Wel zijn zij op het laatst nog gekomen om afscheid van hem te nemen.

Eerst is Tromp hier wel zindelijk, maar hij went weer snel, wordt onmiskenbaar de leider van de groep en zijn oude plagedrag komt terug.

Niets is veilig voor zijn waterstraal en alle meubels kunnen binnen de kortste keren bij het afval worden gezet. Toch kun je niet boos op hem worden. Zijn geheim? Hij is zo zeldzaam lief.

Tromps interesse in mij is waarschijnlijk gewekt door het "rondje tuin" dat ik voor hem heb bedacht. Ik heb hem een keer opgetild en over mijn schouder gelegd. Kom, zei ik, wij kunnen wel een wandelingetje maken. Leuk vond hij dat en hij onthield het ook. Toen ik

weer kwam, ging hij voor mij zitten en keek mij indringend aan. Gelukkig begreep ik de hint en sindsdien was het ondenkbaar dat ik het rondje tuin zou overslaan. Wij liepen langzaam de hele tuin rond, terwijl Tromp uit de hoogte alle katten inspecteerde. Die dachten: "Hij weer? Wat heeft hij dat wij niet hebben?"

Een heleboel van onze katten zouden zich overigens nooit door een mens laten ronddragen. Maar dat geeft niet. Tromp genoot ervan en ik niet minder. Menigmaal heeft hij een tweede en zelfs een derde rondje afgebedeld.

Naarmate Tromp en ik elkaar beter leerden kennen, kwam het steeds vaker voor dat hij mij helemaal naar het hek begeleidde bij mijn vertrek.

Als ik 's winters binnenkwam in de kamer waar hij lag te slapen in het donker, hoorde ik aan zijn stem dat hij mij al gezien had.

Wij hebben allemaal veel gelachen met Tromp. Hij bemoeide zich zo intens met het reilen en zeilen van "zijn" tehuis dat het wel eens komisch aandeed. Dat kwam ook door zijn waardige manier van lopen. Aan een kant van zijn familie stamde hij af van de Noorse boskat. Dat is al heel bijzonder. In zijn glorie tijd woog hij elf kilo! Die tijd heb ik niet meegemaakt; alleen zijn laatste twee jaren zijn wij iedere zaterdagochtend met elkaar opgetrokken. Heel veel plezier heb ik aan onze bijzonder lieve Tromp beleefd en ik mis hem nog steeds.

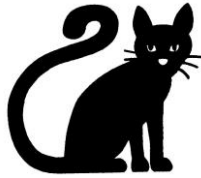
Mary

JUNI 2003

Stichting Help de Zwerfkat

Thamerweg 61
1422 XL UITHOORN
0297-566285

RABOBANK : 36.35.67.593
GIRO : 72.33.223
KVK Amsterdam : 41205327

Stichting.help.de.zwerfkat@12move.nl

VACATURE

Een kat met bijzondere kwaliteiten, die zijn gedachten aan mij doorspint zodat ik ze op papier kan zetten. Dat is wat ik zoek, maar het is niet makkelijk een waardige opvolger voor Tromp te vinden. Ik heb er een gezien met een markante kop, maar hij is hier pas kort en heeft op sociaal gebied nog veel te leren voordat hij in aanmerking komt voor deze post.

Misschien wordt het toch een verborgen talent dat al langer rondloopt.

In ieder geval hoop ik de nieuwe redacteur (m/v) in het volgende nummer aan u te kunnen voorstellen.

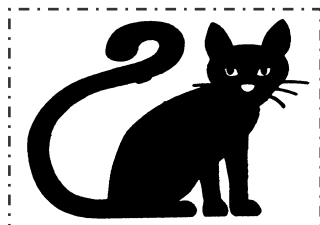
Mary

OPEN DAG

**BIJ STICHTING "HELP DE ZWERFKAT"
THAMERWEG 61 TE UITHOORN
ZATERDAG 6 SEPTEMBER 2003**

**DE AANVANG IS OM 11:00 UUR EN HET EINDE IS
OMSTREEKS 16:00UUR**

**Naast de vele katten hebben wij een aantal stands met
leuke artikelen en
gratis monsters.**

Onze snorrebaarden verheugen zich op uw komst!!!!!!!!!

JUNI 2003

